

Gebroken vertrouwen

Laura Lippman bij Boekerij:

Het suikerhuis (Geheim verleden)

Nachtelijk ritueel

De laatste kogel (Perfectie)

De draad van de spin (Op de vlucht)

Dadendrang

Verloren tijd

Levenslang

De kunst van het verdwijnen

Verdwenen zusjes

Als ik weg ben

Als ik aan je denk

Wie er breekt

De vrouw in het meer

Gebroken vertrouwen

Laura Lippman

Gebroken vertrouwen

Na een zwaar ongeluk krijgt een schrijver telefoontjes
van zijn eigen boekpersonage. Draait hij door,
of was zijn ongeluk pas het begin?

ISBN 978-90-225-9429-2

ISBN 978-94-023-1764-0 (e-book)

NUR 305

Oorspronkelijke titel: *Dream Girl*

Vertaling: Mariëtte van Gelder

Omslagontwerp: Bürosüd

Omslagbeeld: © Elisabeth Ansley / Trevillion Images

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2021 Laura Lippman

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Published by arrangement with Lennart Sane Agency ab

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Ik draag dit boek op aan alle schrijvers met wie ik een
'Paradise' heb gedeeld, onder wie:*

Andre Dubus III
Beth Ann Fennelly
Tom Franklin
Ann Hood
Major Jackson
Christine Caya-Koryta
Michael Koryta
Dennis Lehane
Stewart O'Nan
Tom Perrotta
Marina Pruna
Michael Ruhlman
John Searles
Les Standiford
Sterling Watkins
David Yoo

Gerry droomt.

In een gehuurd ziekenhuisbed, hoog boven de stad, hoger dan hij ooit voor mogelijk had gehouden in het logge, lage Baltimore, slaapt Gerry meer dan hij waakt. Hij dommelt, wordt wakker, zakt weg, droomt. Hij woelt, maar kan niet draaien. Net als Wynken, Blyken en Nod uit het slaapliedje werpt hij zijn netten uit, maar dan over de schitterende lichtjes van de stad, die 's nachts bedrieglijk mooi is, een stad waar iemand zou kunnen besluiten te gaan wonen, niet langer een stad waar iemand vastloopt, niet 's nachts, niet in zijn dromen.

Er is geen duidelijke afbakening tussen Gerry's dromen en fantasieën, zijn net-niet-slapen en zijn net-niet-waken. Zijn brein tjoekt, vastgelopen in een enkele versnelling, gericht op één enkele gedachte of één enkel beeld. Vannacht heeft hij het gevoel dat hij draait, heel langzaam, zoals dat restaurant op het Holiday Inn vroeger. Dan hangt hij opeens aan de minutenwijzer van de klok op de naburige Bromo Seltzer-toren, de Harold Lloyd van Charm City, bijna, bijna, bijna vallend.

Er wacht iemand op de stoep onder hem, met uitgestrekte armen. Het is een vrouw, maar hij kan haar gezicht niet zien. Hij laat los... hij wordt wakker.

Hoewel? Sliep hij wel echt, is hij wel ooit echt wakker tegenwoordig? Hij brengt al zijn tijd in dit bed door, met zijn been in tractie, verzorgd door een verpleegkundige, al doet ze het niet met plezier.

Hij neemt aan dat hij niet meer dan competentie mag verwachten van iemand die de kost verdient met het afvegen van volwassenenbillen en het legen van ondersteken.

Komt het door de medicijnen? Het moet door de medicijnen komen. Hij heeft nooit eerder zo geslapen. Misschien moet hij de medicijnen niet meer nemen. Heeft hij de medicijnen nodig? Loopt hij het risico verslaafd te raken aan de medicatie? Musea verwijderen de namen van weldoeners uit hun gebouwen omdat ze rijk zijn geworden door de productie van pijnstillers met opiaten, maar hier ligt Gerry, die zoals gewoonlijk achter de trends aan hobbelt. Net als zijn stad.

Van beneden hoort hij het zwakke gonzen van het tv-programma waar de nachtverpleegster naar kijkt. Het geluid raakt verweven in zijn gedachten, als een sussend gemurmel. Het lijkt een praatprogramma te zijn. Johnny Carson, zo te horen, maar het kan Johnny Carson niet zijn. Hoewel: er is een rare zender, Metv, die een mengmoes van oude programma's uit Gerry's jeugd uitzendt. Kijkt de verpleegster naar Metv? Is haar tv – Haartv – anders dan Zijntv? Als het echt Metv was, zou het dan niet toegesneden zijn op de specifieke voorkeuren van de kijker? Johnny Carson, *Mannix*, *Columbo*, *Banacek*. Dat zou Gerry's Metv zijn, al was het eigenlijk de tv van zijn moeder. Marv.

En dan zou het volkslied gespeeld worden als de 'uitzenddag' van de plaatselijke zender was afgelopen. Er loopt nooit meer iets af. Gerry mist afsluiting.

Morgen zal hij de verpleegster vragen naar zijn pijnstillers, wat hij precies slikt, wat het risico is. Na de operatie – er was van tevoren geen tijd geweest om hem te informeren, gezien de aard van zijn letsel – had hij van het ziekenhuis een folder gekregen met de titel 'Pijn: medicatie en acceptatie'. Het onbedoelde refrein is in zijn hoofd blijven steken.

Médicatie
en acceptatie
Medicátie
en acceptatie

*Medicatie
en áceptatie*

Het is meer Rod McKuen dan William Carlos Williams, maar het heeft de charme van de eenvoud. Hoe vaker je de woorden uitspreekt, hoe belachelijker ze worden, zoals alle woorden, uiteindelijk. Hoe gaat Gerry met zijn pijn om? Is het menselijk tekort geen poging om de eigen omgang met pijn in te schatten, van de wieg tot aan het graf? Welke mensen heeft Gerry pijn gedaan en in welke mate had hij daar controle over? In gedachten stelt hij een lijst op.

Lucy, zijn eerste vrouw. Was ze maar niet zo jaloers geweest.

Sarah, zijn derde vrouw.

Níét Gretchen, zijn tweede vrouw.

Niet Margot, hoe ze ook pruilt.

Zijn moeder? Hij hoopt van niet.

Zijn vader? Wat boeit het?

Tara, Luke?

Ik heb een lijstje. Nixon had een lijstje. Verlangen er tegenwoordig echt mensen terug naar Nixon? Dat lijkt een brug te ver. Zijn moeder haatte Nixon. Hij herinnert zich haar kreten in de nacht. *Mama, wat is er?* Kennedy is neergeschoten. *Nee, mama, JFK is neergeschoten.* Bobby is neergeschoten! *Daar gaan we weer, daar gaan we weer,* riep ze met een stem die schrill werd van hysterie.

Alles herhaalt zich.

Er was een brief, zegt Gerry tegen zichzelf. *Er was beslist een brief.* Dat was de indirecte oorzaak van het ongeluk, een brief, een brief van iemand die niet bestaat, die nooit heeft bestaan, wat anderen ook geloven, beweren of insinueren. Alleen kan niemand de brief meer vinden. Niemand weet iets van de brief.

Hij is er vrij zeker van dat er een brief was.

‘Meneer Andersen, tijd voor uw pil.’

De verpleegster, Aileen, doemt boven hem op, glas water, pil in de hand. Overdag, toen hij lucide was – nou ja, relatief gezien – heeft hij het etiket geïnspecteerd: ze houdt zich nauwgezet aan de dosering.

Toch staat hij sceptisch tegenover de pijnstillers. Maar kan hij de pijn accepteren? Moet hij vragen of hij minder kan krijgen? Wil hij minder? Hoe zou hij zijn pijn beoordelen op een schaal van 1-10, zoals in de folder werd aangeraden? Hij heeft het gevoel dat hij veel pijn lijdt, maar hij heeft nooit eerder zo veel pijn gehad, wat het moeilijk maakt om wat hij nu voelt een cijfer te geven.

Een zeven. Gerry geeft zichzelf een zeven.

Maar is dat de pijn in zijn been of in zijn hart? Is de pijn het probleem, of maskeert die de problemen die hij niet onder ogen wil zien, de dilemma's die hem in zijn dromen achtervolgen, de angst en spijt, de mensen die hij in de steek heeft gelaten. De doden – zijn moeder, Luke – zijn tenminste nog mild. De levenden, daarentegen... Het voelt alsof de levenden iets te veel genoegen scheppen in zijn huidige ongemak, aangenomen dat iemand ervan zou weten, en vrijwel niemand weet ervan. Toch hebben de levenden lang gewacht tot Gerald Andersen onderuit zou worden gehaald, al had het niet zo letterlijk hoeven.

'Uw medicatie, meneer Andersen. Het is heel belangrijk dat u uw medicijnen neemt.'

Hij heeft geen keus. Hij slikt.

DEEL I

Dromen

30 januari

Gerry Andersens nieuwe appartement, een maisonnette, is op zijn kop gebouwd: woongedeelte boven, slaapkamers beneden. De brochure – het is het soort appartement dat een eigen brochure had toen het op de markt kwam – snoefde over uitzicht rondom, maar dat was reclamepraat. Penthouse 2402 zit ingeklemd tussen twee andere penthouses. De drie maisonnettes hebben een gezamenlijke hal, al zijn de bewoners er beslist nooit samen, met een gietbetonvloer, alleen toegankelijk voor degenen die de sleutel hebben die het mogelijk maakt de knop ‘PH’ in de lift in te drukken. Maar zelfs de hoekmaisonnettes hebben geen uitzicht rondom. Niets betekent nog iets, heeft Gerry vastgesteld. Niemand gebruikt woorden nog correct en als je er iets van zegt, beweren ze dat woorden onderling inwisselbaar zijn, dat het onderdrukkend en tuttig is om woorden niet te laten betekenen wat de spreker wil dat ze betekenen.

Neem de naam van dit complex, The Vue aan Locust Point. Wat is een ‘vue’? En als daar het uitzicht mee wordt bedoeld, is het uitzicht dan niet wat je vanuit het gebouw ziet, niet het gebouw zelf? ‘The Vue’ is het uitzicht voor mensen aan de andere kant van de haven, waar, zo heeft Gerry zich laten vertellen, een appartement van twaalf miljoen dollar zit, boven op de appartementen die verbonden zijn aan het Four Seasons Hotel. *Een appartement van twaalf miljoen in Baltimore.*

Het slaat allemaal nergens meer op.

Dit appartement heeft 1,75 miljoen gekost, ongeveer wat Gerry heeft

overgehouden aan de verkoop van zijn onderkomen in New York, een driekamerappartement dat hij in het najaar van 2001 had gekocht. Wat hadden de makelaars hun sluike blonde hoofdjes geschud bij het zien van zijn ouderwetse keuken, zijn badkamer zonder bidet, alsof zijn beslissing ze niet te moderniseren op een groot moreel falen duidde. Toch heeft het vorig najaar bijna drie miljoen opgebracht, en voor zover hij de belastingwetten begreep, moest hij de winst, minus 250.000 dollar, in een nieuw onderkomen steken. Geld is veel waard in Baltimore, en het was moeilijk om iets te vinden wat al dat kapitaal kon opslokken, maar niet nachtmerrieachtig groot was. Zodoende zit hij nu hier in The Vue, waar geld gelijk schijnt te staan aan kille, harde dingen: marmer in de keuken, een gietbetonvloer, reusachtige industriële lampen.

‘Imposant,’ zegt zijn literair agent, Thiru Vignarajah, bij het betreden van de hal, of wat de hal zou zijn in een appartement met muren. ‘Maar hebben ze wel gezegd dat het in Baltimore was, Gerry?’

‘Ha ha, Thiru. Je weet waarom ik hier iets heb gekocht.’

Acht maanden eerder hadden de artsen Gerry verzekerd dat zijn moeder nog hooguit twee maanden te leven had. Het enige wat ze nog wilde, was in haar eigen huis sterven, het huis van Gerry’s ‘jongens-tijd’. Gerry, de eeuwig plichtsgetrouwe zoon, dacht dat hij die wens in vervulling kon laten gaan. De twee maanden verstreken. Het werden er drie. In de vierde maand gaven de artsen toe dat ze feilbaar waren en dat zijn moeder langer zou kunnen leven dan verwacht – niet thuis, niet tot het laatst, maar ze hoefde er niet binnen afzienbare tijd weg. (Wat natuurlijk een oxymoron is, je kunt tijd niet zien.) Gerry besloot dat de aanschaf van een appartement in Baltimore al zijn problemen zou oplossen. Zijn appartement in New York was snel verkocht, ondanks de keuken en de badkamer, en hij had dit opgepikt, volledig gemeubileerd, van de financieel directeur van een schimmig techbedrijf die in een vechtscheiding zat.

Zijn moeder overleed op 31 december, drie dagen nadat hij de koopakte had getekend. Ze was een zachte, goedaardige vrouw die zich het grootste deel van haar leven naar anderen had geschikt, maar als ze

echt iets wilde, was ze koppig. Ze wilde thuis sterven, met Gerry onder haar dak. Zo gezegd, zo gedaan.

Nu, vier weken later, is Thiru, altijd de fullserviceagent, hier voor wat hij per se de herdenkingsdienst wil noemen, die eruit bestond dat ze de as van Gerry's moeder ophaalden en ermee bij Petit Louis gingen lunchen. Niet dat zijn moeder ooit bij Petit Louis at, maar in de jaren zestig en zeventig van de vorige eeuw koos ze het restaurant dat eerder op deze plek stond, Morgan Millard, voor elke mijlpaal die gevierd moest worden. Gerry's diploma van de middelbare school, Gerry's beurs voor Gilman, Gerry's toelating tot Princeton. Haar verjaardagen. Een keer, één keer maar, op de dag dat zijn tweede roman uitkwam, had Gerry haar overgehaald haar trouw aan Morgan Millard opzij te zetten en geëist dat ze in New York zouden eten. Hij had haar meegenomen naar Michael's, waar ze een bekende presentatrice had gezien en Gerry had aangespoord het blonde leeghoofdje te vragen of hij in haar programma mocht komen. Gerry had geweigerd.

Enmaal in Petit Louis, een Franse bistro waar niets op aan te merken valt, vraagt hij zich onwillekeurig af of Thiru er niet op neerkijkt. Gerry heeft dit restaurant eigenlijk liever dan de New Yorkse tegenhangers, bistro's als Odeon en Pastis. Dit is toegankelijker. Hij heeft vrij veel dingen in Baltimore liever, of misschien lijkt het nu gewoon belangrijk om in gedachten een lijst bij te houden van dingen die in Baltimore beter zijn dan in New York. *Films*: Het is bijna ondenkbaar dat een film hier uitverkocht is. *Weer*: De winters zijn net iets zachter, korter. Supermarkten? De Whole Foods aan Smith Avenue is net zo verschrikkelijk als die in de Upper West Side, dus dat spant erom.

Thiru verkondigt dat hij gecharmeerd is van Petit Louis, van heel North Baltimore. Hij lijkt minder gecharmeerd als ze in de buurt komen van Gerry's nieuwe onderkomen in Locust Point, een arbeiderswijk die in een proces van gentrificatie zou verkeren, met The Vue als Bewijsstuk A. Thiru is vreemd stil voor zijn doen als ze de parkeergarage in rijden, de deelauto op de daartoe bestemde plek achterlaten en de lift naar de begane grond nemen, waar Gerry zijn post in ontvangst neemt van Phylloh achter de balie. Thiru fleurt op bij het zien

van Phylloh, een meisje met rondingen en een etniciteit die een raadsel is voor Gerry, al weet hij wel dat hij nooit mag vragen hoe ze aan die ogen, die huid en dat haar komt. Zou Thiru het mogen vragen? Is het fout dat hij zich afvraagt of Thiru ernaar zou mogen informeren? De moderne wereld blijft Gerry in verwarring brengen.

Gerry draait de sleutel om en drukt op de knop 'PH', al zal hij zijn appartement nooit een penthouse noemen, onder geen beding.

'Je kunt uiteraard ook regelrecht vanuit de garage naar het appartement,' zegt hij.

'Uiteraard,' zegt Thiru.

Thiru's pientere ogen blijven alles taxerend opnemen. Het voelt voor Gerry bijna net zo als het ondraaglijk lang gespannen afwachten terwijl Thiru een nieuw manuscript van Gerry doorneemt.

'Kun je je voorstellen wat zo'n appartement in New York zou kosten?' vraagt Gerry. Het is ordinair om over geld te praten, maar Thiru weet tot op de cent nauwkeurig hoeveel Gerry heeft verdiend. Hij moest een attest van Gerry's vermogen geven toen hij het appartement in New York kocht, in 2001.

'Ja,' zegt Thiru, 'maar... dan zou het wel in New York zijn, Gerry.'

'Ik kom wel terug,' zegt hij. 'Ik moet hier alleen een jaar of twee blijven zodat ik niet te veel geld verlies als ik het doorverkoop. En dan ga ik kleiner wonen, misschien in een andere buurt. Ik begon toch genoeg te krijgen van de Upper West Side.'

'Gaan de huizenprijzen hier dan omhoog? Ik dacht dat de stad de afgelopen jaren nogal wat, eh, problemen had gehad. Die rellen? En vrij hoge moordcijfers? Volgens mij heb ik daar net een stuk over in de *Times* gelezen.'

'Millennials voelen zich tot Baltimore aangetrokken,' praat Gerry iets na wat hij heeft opgevangen, al weet hij niet meer van wie. 'Het is nu de meest betaalbare stad van het noordoosten. De huizenmarkt is een beetje slap sinds, eh, Freddie Gray.'

Hij voegt er niet aan toe dat het in Baltimore een beladen keus is of je de gebeurtenissen van 2015 'rellen' noemt of 'protesten'. Gerry kan zich er niet toe zetten een van beide termen te gebruiken.

‘Hmm.’ Thiru begint rond te lopen op de bovenverdieping, zonder de moeite te nemen om te vragen of hij een kijkje mag nemen. Hij is een minuscule man met een enorm hoofd, slechts acht jaar ouder dan Gerry, maar beide mannen zijn al veertig jaar samen, sinds Thiru een van Gerry’s verhalen las in de *Georgia Review*, en het leeftijdsverschil is nog steeds belangrijk voor Gerry. Hij heeft vrij lang, achterovergeborsteld haar, als de manen van een leeuw. Het ooit blauwzwarte haar is nu zilverig en zijn haargrens is iets geweken, maar het is nog altijd veel, dik en glanzend. Hij draagt maatpakken. Dat moet waarschijnlijk wel, gezien zijn geringe lengte. Hij jaagt Gerry nog steeds angst aan, soms, hoewel hun relatie zeven echtgenotes heeft overleefd (drie van Gerry, vier van Thiru).

‘Werk je ergens aan, Gerry?’

‘Je weet dat ik niet over mijn werk in wording praat.’

‘Fictie.’

Heel even denkt Gerry dat het geen vraag, maar een verwijt is, maar dat zal wel komen doordat het inderdaad een fictie is dat hij aan het werk zou zijn. Hij heeft in geen maanden geschreven. Moet kunnen, denkt hij, gezien de omstandigheden, hoewel hij in elke andere moeilijke periode in zijn leven wél heeft kunnen doorwerken.

‘Natuurlijk. Wat anders? Je weet dat ik momenteel geen zin heb in literaire kritiek. De meeste Amerikaanse schrijvers hangen me de keel uit.’

‘Ik dacht dat nu je moeder er niet meer is, je die memoires waar we het over hebben gehad zou kunnen overwegen.’

‘Daar heb jij het over gehad. Memoires zijn een gedevalueerd genre.’

‘Maar het is zo’n goed verhaal, dat gedoe met je vader.’

‘Nee, Thiru. Het is triest en banaal, en wat mij aan die toestand interesseerde, heb ik al in mijn eerste roman gebruikt. Ik heb er geen behoefte aan dat materiaal te herkauwen.’

‘Het is gewoon... Je uitgever wil je graag een nieuw contract aanbieden, maar dan willen ze wel weten waar je aan werkt.’

‘En als ik een nieuw boek afheb, het nieuwe boek, zal ik tekenen. Ik hou niet van voorschotten, Thiru. Dat is wat mijn tweede en derde

boek heeft ondermijnd, dat is wat *Dream Girl*, en alles erna, anders maakte. Ik neem geen geld aan voor een ongeschreven boek. Ik kan niet...'

Hij zwijgt, bang dat hij zal zeggen wat hij niet hardop wil uitspreken: *Ik kan niet meer schrijven*. Het is niet waar. Het mag niet waar zijn. Maar gezien de omstandigheden van zijn moeders dood moet hij zich toch wel zorgen maken dat hij op een dag net zo'n diagnose zal krijgen? Dit is iets erfelijks.

'Nou, dat uitzicht is niet mis,' zegt Thiru oprecht bewonderend. 'Ik vraag me zelfs af of ik wel zou kunnen werken met zo'n vergezicht voor me. Ik vind het leuk dat je ook het arbeidersdeel van de haven kunt zien, niet alleen de chique stukken.'

'Dit was vroeger een graansilo,' zegt Gerry. 'De plek waar dit gebouwd is, bedoel ik.'

'Maar goed dat je geen glutenallergie hebt.'

Ha ha, leuk, Thiru. Gerry glimlacht als een boer met kiespijn.

Zijn agent tuurt langs de trap naar de schemerige benedenverdieping met Gerry's werkkamer, Gerry's archief en Gerry's slaapkamer. Het was de bedoeling logeren zo goed als onmogelijk te maken door de middelgrote slaapkamer in te richten als werkkamer en de derde, de kleinste, te gebruiken voor de overgeschoten boeken die niet in de werkkamer of in de kasten boven pasten. Mocht Margot een bezoek voorstellen – niet waarschijnlijk, iemand als Margot zou zich nooit aangetrokken voelen tot Baltimore – dan kan hij tegen haar zeggen dat er geen logeerkamer is en dat ze niet meer welkom is in zijn bed.

'Dat is... boeiend.'

'Het heet een zwevende trap.'

'O, ik ken het concépt wel, maar is het niet logischer om zo'n trap in een open ruimte te plaatsen, waar hij gezien wordt? Hier is het zonde. Het is alsof je in een open muil kijkt. Een muil met grote spleten tussen de tanden.'

'Ik heb dit appartement niet ontworpen,' zegt Gerry. 'En ik zocht iets waar ik zó in kon. Het grootste deel van de inrichting was er neergezet voor de verkoop en ik heb gevraagd of ik het mocht houden.'

Het enige wat ik uit New York heb meegebracht zijn mijn Herman Miller-stoel, mijn bureau en mijn bureaustoel, mijn boeken en het eetkamerameublement.’

Thiru’s dikke, borstelige wenkbrauwen vormen een perfecte omgekeerde V op zijn voorhoofd en zakken dan weer. Gerry besluit dat Thiru’s plagerijtjes een vorm van afgunst zijn. Het is een prachtig appartement en hoe hard hij ook heeft gevochten om aan Baltimore te ontsnappen, het doet sereen aan na New York. Misschien is dit alles wat hij nodig heeft om weer aan het werk te kunnen, verandering van omgeving. Een andere omgeving, geen Margot-drama meer, geen onzekerheid over de kwaliteit van zijn moeders levenseinde. Hij zal weer kunnen schrijven. Binnenkort.

‘Hoe dan ook, ik heb wat dingen meegebracht die op kantoor zijn bezorgd – de gebruikelijke fanmail.’ Thiru grinnikt, want Gerry’s post komt vaak van antifans. ‘En spreekverzoeken, een paar tegen een goed honorarium.’

Thiru overhandigt Gerry een map vol enveloppen. Hij ziet dat er een in schuinschrift is geadresseerd, in een onmiskenbaar vrouwelijk handschrift, zo perfect dat hij vermoedt dat het een drukletter is die zich menselijk voordoet, maar de brief is afgestempeld in Baltimore en het retouradres komt hem vaag bekend voor. Fait Avenue. Hij wordt vervuld met warmte en dan... dan is zijn geest leeg, hij kan zich de persoon niet herinneren, iemand die niets dan affectie opwekt en die aan Fait Avenue woonde. Het komt steeds vaker voor, die leegte. Hij weet wat er is gebeurd, in technische zin. Zijn prefrontale cortex is verkrampd en kan de informatie die Gerry zoekt niet geven, niet nu. Later, als hij ontspannen is, zal hij het zich moeiteloos voor de geest kunnen halen, maar voorlopig is de herinnering geblokkeerd, als een telefoon waarop je te vaak een verkeerd wachtwoord hebt ingevoerd. Dit is geen teken van dementie. Nee, nee.

Thiru staat erop een Uber naar het treinstation te nemen, want Victoria, Gerry’s nieuwe assistente, is nog niet terug van haar boodschappen. Gerry heeft geen auto, tenzij je zijn moeders geliefde wrak van een Mercedes zo zou willen noemen, maar die staat geparkeerd tot de

nalatenschap wordt vrijgegeven en hij het recht heeft de auto te verkopen. Zelf heeft hij besloten zich te behelpen met deelauto's, Ubers en af en toe een watertaxi.

'Ik verheug me erop te zien waar je aan werkt,' zegt Thiru. Ook dit is een volkomen normale opmerking, vooral gezien het feit dat Gerry nu al bijna veertig jaar altijd aan iets heeft gewerkt. Hij is geen veel-schrijver – maar zeven boeken in totaal – maar dankzij *Dream Girl* hoeft hij dat ook niet te zijn.

Hij is echter wel altijd een gedisciplineerde schrijver geweest, die elke dag werkte, van acht tot twaalf en van drie tot zes. De laatste tijd kan hij helemaal niet meer schrijven en dat ligt niet aan het uitzicht; hij houdt de luxaflex dicht tegen de felle zon in zijn werkkamer beneden. Hij schrijft op een computer met een speciaal scherm, eentje dat op een echte bladzij lijkt. Gerry vindt het verbazend hoeveel schrijvers de visuele context van hun boeken niet kunnen bevatten, maar nu mensen boeken alinea voor alinea op hun telefoon lezen, is hij misschien degene die uit de pas loopt. Hij heeft een perfecte stoel en een perfect bureau en hij houdt zijn assistente zo veel mogelijk buiten de deur, want hij heeft geleerd dat hij geen ademend menselijk wezen om zich heen verdraagt als hij aan het schrijven is.

Toch komen de woorden niet.

Als Thiru weg is, gaat hij braaf naar zijn werkkamer met de twee bundels post, die hij sorteert – een stapel voor het oud papier, een stapel rekeningen en een stapel persoonlijke en zakelijke correspondentie – maar hij heeft de fut niet om de enveloppen open te maken. Moet hij dat ook aan Victoria toevertrouwen? Ze is een uitslover, tegen de dertig, maar zonder vastomlijnde ambities. Ze heeft de baan bemachtigd door hem te vertellen dat ze gek was op lezen, maar niet de behoefte had zelf iets te schrijven. De ergste assistentes zijn die kleine vampiers die proberen een voornamelijk dienstbaar baantje om te zetten in een mentorschap. Ze proberen je leeg te zuigen, letterlijk en figuurlijk, die jonge vrouwen.

Nu hij eraan denkt, misschien is Victoria wel degene die hem heeft verteld dat Baltimore populair is onder millennials, al is ze in de stad

aangekomen als student en lijkt ze uit pure willoosheid te zijn blijven hangen. Uiteindelijk kwamen ze erachter dat zij op Goucher had gezeten in het jaar dat hij daar gastdocent Creative Writing was, in 2012, maar toen was zij al overgestapt naar biologie, dus hadden ze elkaar nooit gezien. Ze heeft geen idee waarom ze biologie heeft gestudeerd, geen idee wat ze echt wil doen. Dit is onbegrijpelijk voor Gerry, die al sinds zijn dertiende wist dat hij schrijver wilde worden, met een onverschillige wereld heeft gevochten om het voor elkaar te krijgen en al bijna veertig was toen eindelijk werd erkend dat hij geen eendagsvlieg was, maar iemand die gebouwd was op de lange termijn. Hij doet niet aan het afzeiken van millennials – als nog-net-boomer voelt hij zich beledigd door de stereotypes die op zijn generatie worden geplakt, die vrijwel niets met hem te maken hebben – maar hij wantrouwt die geluksmanie van tegenwoordig. Om *Citizen Kane* te parafraseren: het is niet moeilijk om gelukkig te zijn, als dat alles is wat je wilt.

Hij dwingt zichzelf zijn computer aan te zetten en er een paar woorden uit te persen. Hij probeert een roman te schrijven die in het Berlijn van de vroege jaren tachtig speelt. *Memoires!* Hoe durft Thiru het weer voor te stellen? Het is niet uit respect voor zijn moeder dat Gerry niet over zijn vader heeft geschreven; het is uit respect voor zijn eigen verbeeldingskracht. Hij heeft niets te melden over zijn vader, een bespottelijk gewone man die één buitengewoon verachtelijk ding heeft gedaan. Gerry gunt hem niet de voldoening dat hij zo veel mentale ruimte in beslag zou nemen. Niet dat zijn vader het zou weten; hij is al bijna twintig jaar dood.

Gerry staakt zijn schrijfpoging en leest de rest van de middag tot hij Victoria boven hoort binnenkomen met zijn avondeten. Gerry kookt niet en hij heeft niets met al die aandacht voor eten van tegenwoordig. Eten is brandstof. Een van Victoria's taken is dat ze hem elke avond een kant-en-klaarmaaltijd moet brengen van Whole Foods of Harris-Teeter. Hij kan zelf voor zijn ontbijt zorgen – havermout, opgewarmd in de magnetron, fruit en yoghurt. Tussen de middag een broodje kalkoen, eventueel een paar wortels erbij. Het resultaat is dat Gerry slank en fit blijft en geen andere lichaamsbeweging nodig heeft dan

wandelen en een roeimachine. Die roeimachine wilde hij niet eens, maar het ding hoorde bij de ‘verkoopstyling’ en toen hij vroeg of hij de inrichting erbij kon krijgen, nam de makelaar aan dat hij de roeimachine ook wilde. Hij trekt dus soms een sportbroek en een t-shirt aan en roeit dan, vierentwintig verdiepingen boven het water, met het gevoel dat hij in een godvergeten reclamespot zit, al zouden ze daar een jongere man voor nemen, denkt hij.

Terwijl hij eet, kijkt hij naar de zonsondergang. De stad is prachtig ’s avonds. Onvolkomenheden verdwijnen, gebouwen krijgen een gloed. Hij vraagt zich gedachteloos af of hij verplicht is de erfgenamen van zijn vader te laten weten dat zijn moeder is overleden. Haar notaris wist heel zeker dat het andere gezin van zijn vader geen aanspraak op de nalatenschap van zijn moeder kan maken. Alles gaat naar Gerry.

Het probleem is dat ‘alles’ bestaat uit het huis, dat kan bogen op drie hypotheeken en een overweldigende hoeveelheid spullen. Hij zal Victoria de leiding geven over de ontruiming, maar hij kan niet al zijn verantwoordelijkheden delegeren. Zijn moeder blijkt álles te hebben bewaard, ook zijn jeugdwerk. Princeton, dat het recht op zijn literaire nalatenschap heeft bemachtigd, al was het niet de hoogste bieder, wil een complete beschrijving. Hij zal alle dozen en kratten moeten door-nemen, voor de zekerheid. Hij vermoedt dat hij ook een systeem voor de post moet opzetten, dat hij zijn e-mails moet opslaan, de papieren post archiveren...

De post. Fait Avenue. Hoe kan hij vergeten zijn wie er in Fait Avenue woonde? ‘Woonde’, ja, want ze bestaat alleen in een boek, in zijn boek. Fait Avenue, daar woonde Aubrey uit *Dream Girl*. Een binnenpretje, een kleine hommage aan Nabokov en zijn Aubrey McFate uit *Lolita*, een slimmigheidje dat door vrijwel niemand is opgemerkt doordat Fait Avenue een bestaande straat in Baltimore is. Hij had Aubrey in het hart van Greektown gezet, binnen gehoorsafstand van de snelweg en op loopafstand van Samo’s. Op de hoek van Ponca Street, om precies te zijn, maar het was een verzonnen adres: er bestond geen Fait Avenue 4999-sous, geen souterrain waarin een beeldschone vrouw, die haar eigen mysterieuze plannen had, een iets oudere man

verleidde die alle hoop had opgegeven. Was dat het adres op de brief geweest? 4999? Dat had hem meteen moeten opvallen, maar hij is de laatste tijd zo verstrooid. Nee, hij denkt dat er geen nummer was, alleen die straatnaam. Dat nummer was hem wel opgevallen. Fait Avenue, Baltimore, Maryland.

Hij moet het weten. Hij springt op, stoot zijn knie hard aan de onderkant van de tafel, verstapt zich, struikelt over de roeimachine, wankelt en glijdt over de gladde vloer. Zijn voet landt onvast op de bovenste tree van de zwevende trap en hij verliest zijn evenwicht, molenwiekend met zijn armen, zonder iets te vinden want er is niets te vinden, en buitelt dan halsoverkop, zoals zijn moeder het noemde – *waarom zei zijn moeder dat wat betekent het eigenlijk je hals gaat niet over je kop* – tot hij neerkomt, als een verbogen, geknakt ding, in een hoopje onderaan. Hij probeert op te krabbelen, maar daar wil zijn rechterbeen niet van horen en er is niets binnen handbereik waaraan hij zich kan ophijsen en waarmee hij kan hinken. Hij probeert zichzelf over de vloer te slepen, maar zijn been doet zo verschrikkelijk veel pijn en heeft zo'n rare vorm dat dat niet verstandig lijkt. Stel dat hij het letsel erger maakt door te bewegen? Hij probeert een prettige houding te vinden – shit, gietbeton, wat een idee voor een vloer – en heeft geen andere keus dan te wachten tot de volgende ochtend, als Victoria eindelijk komt.

‘Bel het alarmnummer,’ zegt hij met al het gezag dat hij kan opbrengen, en hij houdt zijn armen zó dat niet te zien is dat hij ergens in de lange, ellendige nacht een plas heeft gedaan.

1968

Het was het warmtekussen, zeiden de artsen later, dat ervoor had gezorgd dat zijn blindedarm geperforeerd was geraakt.

Zijn moeder wachtte altijd lang met het bellen van de dokter. Niet uit angst voor rekeningen; zelfs later, toen ze krap zaten, zou ze ze nooit op medische zorg beknibbelen. Als jongen was Gerry zich er al van bewust wat zijn moeder wél financiële stress bezorgde (extra's op school, dingen die defect raakten, de hoeveelheid melk die een jongen in de groei kan drinken) en wat niet, wat neerkwam op doktersrekeningen en cadeautjes bij feestelijke gelegenheden.

Maar artsen waren in zijn moeders optiek voor operaties en botten, misschien af en toe een recept. Een arts bellen was een teken van zwakte. Dus toen de blindedarmperforatie beslag begon te leggen op Gerry's lichaam, behandelde ze de symptomen die zich voordeden afzonderlijk, zonder ze ooit als onderdelen van een mogelijk dodelijk geheel te zien. Zijn vader was weg – zijn vader, die vertegenwoordiger was, was meestal weg – waardoor er geen volwassene was die de handelwijze van zijn moeder kon bekritisieren. Braken? Stop de jongen in bed met ginger ale zonder prik. Koorts? Kinderaspirientje. Buikpijn? Ze legde een warmtekussen, iets waar Gerry anders dol op was, op zijn buik. Olijfgroen, met drie gekleurde knopjes: geel, oranje en rood.

Het volgende moment werd hij wakker in Medisch Centrum Greater Baltimore.